

Павучкові рушники

Жив собі в лісі павучок. Над усе він любив ткати рушники. І виходили вони в нього на диво гарні, м'якенькі. Та, на жаль, ніхто з лісових мешканців про це не знав.

Колись хутенько він виткав собі звичайнісінького рушника, а ті, гарні, сховав у скриню. Тільки от біда — рушників стало так багато, що вже й скриня не зачиняється. Доведеться шукати майстра — жука-рогача — нову скриню замовляти.

Але незручно отак, із порожніми руками, на очі жукові з'являтися. Доведеться з одним рушником розпрощатися. Довго вагався павучок, якого взяти. А рушники — один кращий за інший... Нарешті вибрав, замкнув майстерню на здоровенний замок і вирушив у дорогу.

На головній лісовій галявині побачив павучок веселе товариство. Узявшись за лапки, комахи водили танок. Посередині кола витанцювала золотокрила бджілка. Вона щасливо усміхалася. Тут був і майстер — жук-рогач. Павучок підійшов ближче і зрозумів: товариство відзначало день народження бджілки!

— Іди до нас! — Гукнула до павучка іменинниця. — Хутчій!

— Ти — справжній майстер! — сказав метелик. — Рушник пречудовий!

Зніяковілий павучок стояв і усміхався, а потім тихо мовив:

— У мене ще кращі є...

— То похвалися! — озвався жук.

Павучок першим помчав до майстерні, за ним його нові друзі. Відімкнув скриню і заходився дарувати:

— Це тобі, метелику! А це — мурашеві. Це тобі, жуче!

Відтоді всі комахи почали вмиватися тричі на день, бо втиратися павучковими рушничками було напрочуд приємно!